

Arrest

nr. 122 444 van 14 april 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van respectievelijk Kirgizische en Oezbeekse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Verzoekende partijen vragen de toepassing van artikel 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) teneinde hun beroep te verwijzen naar de algemene vergadering omdat zij menen dat er geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen de Franstalige en de Nederlandstalige kamers van de Raad.

1.2. De Raad oordeelt evenwel, verwijzende naar de artikelen 39/6, § 3, vierde lid en 39/12, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat verzoekende partijen in een procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kunnen vragen om de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering aangaande een probleem van eenheid van rechtspraak. Alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad kan, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing tot de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en tot de weigering van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Kirgizisch staatsburger van Oezbeekse origine. U werd geboren op (...) in Kara-Suu (provincie Osj, Kirgizië). In 2002 huwde u traditioneel met I. N. (...) (O.V. xxxxxxxx), een Oezbeeks staatsburger van Oezbeekse origine, afkomstig uit Khanabad (Oezbekistan). Naar aanleiding van jullie huwelijk trok uw vrouw, die voordien in Oezbekistan woonde, in uw woonst in Kara-Suu in. Uw vrouw verbleef legaal in het land, daar zij een verblijfsvergunning had. Op 28 december 2006 lieten u en uw vrouw jullie huwelijk registreren bij de Kirgizische burgerlijke stand.

U werkte in de regio Osj als goederenchauffeur en handelaar. U kocht goederen aan in Kara-suu en verkocht deze in de stad Osj. Sinds april 2010, na de val van president Bakiyev, kreeg u problemen met andere chauffeurs en handelaars van Kirgizische origine, die u als concurrent van Oezbeekse origine uit jaloezie viseerden. Ze scholden u uit en bedreigden u. In mei 2010 werd u ook een drietal keer ernstig fysiek toegetakeld door u onbekende personen van Kirgizische origine. De laatste keer, toen u goederen vervoerde van Osj naar Kara-Suu, werd u onderweg door drie Kirgiezen tegengehouden en uit uw wagen gesleurd, waarna ze u ernstig toetakelden en uw wagen afnamen. U kon ontsnappen en nam een taxi naar huis. Toen u bij u thuis aankwam zag u uw vrouw en kinderen op straat staan en de bovenkant van uw huis in brand staan. Van omstaanders vernam u dat Kirgiezen brand hadden gesticht. Drie tot vier woningen en een paar winkels in de omgeving werden eveneens in brand gestoken. Uw broers waren inmiddels op de vlucht, omdat Oezbeken werden aangevallen door Kirgiezen. U raadde uw vrouw aan met de kinderen naar Oezbekistan te vluchten en besloot zelf naar Europa te vluchten. U hield zich vervolgens nog twee tot drie dagen schuil op straat, waarna u, eind mei 2010, per bus van Kirgizië naar Moskou (Rusland) reisde, waar u een chauffeur vond die u met een gewone personenwagen naar België vervoerde, waar u aankwam op 12 juni 2010 en op 14 juni 2010 uw asielaanvraag indiende.

Toen het grote geweld tussen Kirgiezen en Oezbeken in juni 2010 in Zuid-Kirgizië uitbrak vluchtte uw vrouw met jullie kinderen naar Oezbekistan, waar ze bij haar ouders introk. Ze keerde nadien echter terug naar jullie woonst in Kara-Suu, omdat de Oezbeekse autoriteiten haar niet toelieten in Oezbekistan te blijven. Na haar terugkeer werd uw vrouw benaderd en bedreigd door onbekenden van Kirgizische origine die op zoek waren naar u. Omwille hiervan besloot uw vrouw eveneens het land uit te vluchten en u samen met jullie kinderen te vervoegen in België. In augustus 2012 reisde ze samen met jullie kinderen legaal, met een Pools Schengenvisum, via Polen naar België, waar ze op 13 augustus 2012 eveneens een asielaanvraag indiende.

Ter staving van jullie asielrelaas leggen u en uw vrouw volgende documenten voor: uw Kirgizische identiteitskaart, de geboorteakte van uw vrouw, de geboorteakten van jullie kinderen, het Oezbeekse internationale paspoort van uw vrouw, de Kirgizische internationale paspoorten van jullie kinderen en jullie huwelijksakte.

B. Motivering

Uit de verklaringen van u en uw vrouw blijkt dat jullie jullie land van herkomst zijn ontvlucht, omdat jullie in jullie woonplaats in Kirgizië problemen kenden met onbekenden van Kirgizische origine die u als goederenchauffeur en handelaar van Oezbeekse origine viseerden.

Jullie zijn er echter niet in geslaagd jullie asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral wordt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas ondermijnd, daar enkele flagrante tegenstrijdigheden werden opgemerkt tussen de verklaringen van u en uw vrouw die betrekking hebben op enkele kernaspecten van jullie asielrelaas. Zo verklaarde u dat toen u in mei 2010 een laatste keer door u onbekenden van Kirgizische origine fysiek werd toegetakeld, toen u van uw belagers wist te ontsnappen en een taxi nam naar huis, u bij aankomst in de namiddag bij u thuis zag dat uw vrouw en kinderen op straat stonden en de bovenkant van uw huis in brand stond, waarna u uw vrouw aanraadde naar Oezbekistan te vluchten en u zelf besloot naar Europa te vluchten, en waarna u zich nog twee tot drie dagen schuilhield op straat (CGVS, p. 10-13). Uw vrouw verklaarde daarentegen uitdrukkelijk dat u die dag thuiskwam voordat de brand in jullie woonst ontstaan was. Ze verklaarde dat u toen zwaar toegetakeld thuiskwam, waarna zij u thuis onthaalde en uw wonden verzorgde, waarna jullie samen gingen slapen, en dat jullie woonst die nacht brand vatte, toen jullie allemaal naar buiten gingen om het vuur te doven. Toen uw vrouw met uw verklaringen dat u bij aankomst bij u thuis in de namiddag reeds zag dat uw woonst in brand stond (toen u luidens uw verklaringen uw vrouw en kinderen op straat zag staan) werd geconfronteerd, antwoordde uw vrouw dat de brand mogelijks in de namiddag reeds werd aangestoken, maar pas 's nachts 'tot volledige ontwikkeling was gekomen', en volhardde zij in haar

eerdere verklaringen (CGVS vrouw, p. 7-8). Hiermee wordt deze vastgestelde tegenstrijdigheid echter enkel bevestigd. Meer nog, verklaarde u dat toen u aankwam bij u thuis en zag dat uw woonst in brand stond, uw ouders niet thuis waren. U trof toen enkel uw vrouw en kinderen aan op straat, toen u van hen vernam dat niemand anders thuis was. U wist niet waar uw ouders op dat moment waren en verklaarde dat uw broers toen inmiddels op de vlucht waren om zich te verdedigen en een schuilplaats te vinden, omdat Oezbeken werden aangevallen door Kirgiezen (CGVS, p. 13). Uw vrouw verklaarde daarentegen dat bij het uitbreken van de brand zowel uw ouders als broers thuis waren. Net als jullie waren zij naar buiten gegaan om het vuur te doven (CGVS vrouw, p. 8-9). Toen uw vrouw werd geconfronteerd met uw verklaring dat uw ouders toen niet thuis waren, antwoordde zij dat 'u hen misschien niet had gezien' (CGVS vrouw, p. 9), wat ook deze vastgestelde tegenstrijdigheid echter geenszins kan opheffen, gelet op uw verklaring uitdrukkelijk van uw vrouw te hebben vernomen dat niemand toen thuis was. U verklaarde verder dat toen uw huis in brand werd gestoken, drie tot vier woningen en een paar winkels in de omgeving eveneens in brand werden gestoken, en dat uw broers toen inmiddels op de vlucht waren, omdat Oezbeken werden aangevallen door Kirgiezen (CGVS, p. 13). Zoals hierboven reeds vermeld werd verklaarde uw vrouw dat uw broers thuis waren op het moment dat jullie woonst brand vatte. Toen uw vrouw werd gevraagd of die dag enkel jullie woonst in brand werd gestoken, bevestigde zij dit bovendien. Ze verklaarde wel dat later, toen de oorlog uitbrak, vele brandstichtingen plaatsvonden. Toen haar werd gevraagd of zij hiermee het grote geweld bedoelde dat uitbrak in juni 2010, bevestigde zij dit (CGVS vrouw, p. 8-9). Bijgevolg kan ook deze verklaring geenszins in overeenstemming worden gebracht met uw verklaringen hieromtrent. Daar deze elementen de kern van jullie asielrelaas raken, kan redelijkerwijze van u en uw vrouw worden verwacht dat jullie hieromtrent coherente verklaringen konden afleggen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas onderuit gehaald.

Daarnaast wordt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas verder aangetast daar u en uw vrouw tevens onaannemelijk vage verklaringen aflegden met betrekking tot enkele belangrijke aspecten van jullie asielrelaas. Zo kon uw vrouw geenszins aangeven wanneer precies uw problemen aanvingen, hoewel ze verklaarde dat ze in 2010, tijdens de strijd tussen Oezbeken en Kirgiezen, plaatsvonden (CGVS vrouw, p. 7). U verklaarde dat u in mei 2010 een drietal keer ernstig fysiek werd toegetakeld door u onbekende personen van Kirgizische origine. U wist echter niet wanneer precies in mei 2010 u een eerste keer fysiek door hen werd aangevallen. U wist evenmin wanneer precies u een laatste keer door hen werd aangevallen, toen uw huis alsook andere woningen en winkels in de omgeving in brand werden gestoken door Kirgiezen en ook andere Oezbeken door Kirgiezen fysiek werden aangevallen (CGVS, p. 11-13). Uw vrouw wist geheel niet in welke maand jullie woonst brand vatte, maar kon dit louter in de zomerperiode van 2010 situeren (CGVS vrouw, p. 8). Verder verklaarden u en uw vrouw dat uw vrouw toen het geweld in juni 2010 in Zuid-Kirgizië uitbrak met jullie kinderen naar Oezbekistan vluchtte, waar ze bij haar ouders introk. Nadien keerde uw vrouw terug naar jullie woonst in Kara-Suu (CGVS, p. 5; CGVS vrouw, p. 5-6). Uw vrouw verklaarde in dit verband dat zij net voordat het grote geweld in de regio Osj uitbrak naar Oezbekistan vluchtte. Opmerkelijk genoeg wist ze echter niet meer wanneer dit precies was, hoewel ze verklaarde dat het in de zomer van 2010 was (CGVS vrouw, p. 4). U wist verder, zelfs niet bij benadering, wanneer uw vrouw van Oezbekistan terugkeerde naar Kirgizië, niettemin u sinds uw aankomst in België contact met haar onderhield. U verklaarde verder dat uw vrouw na haar terugkeer bedreigd werd door onbekenden van Kirgizische origine, omdat zij op zoek waren naar u. U kon echter niet aangeven hoeveel keer en wanneer zij na haar terugkeer uit Oezbekistan werd lastig gevallen omwille van u. U wist evenmin of uw vrouw omwille van deze problemen de ordediensten heeft aangesproken (CGVS, p. 5-6). Uw vrouw verklaarde dat onbekenden van Kirgizische origine haar na haar terugkeer van Oezbekistan naar Kirgizië drie tot vier keer benaderden en bedreigden omdat zij op zoek waren naar u. Zij wist echter evenmin wanneer precies zij door jullie belagers werd benaderd en bedreigd, hoewel ze verklaarde dat ze een eerste keer bedreigd werd twee maanden na haar terugkeer uit Oezbekistan, een tweede en een derde keer in de loop van het jaar 2011, en een laatste keer een maand voor haar vlucht van Kirgizië naar België (CGVS vrouw, p. 5-6). U verklaarde verder dat jullie belagers uw vrouw er toen mee bedreigden fysiek geweld tegen haar te gebruiken indien zij niet zou zeggen waar u zich bevond, maar dat zij niet effectief fysiek geweld tegen haar hebben gebruikt (CGVS, p. 6). Uw vrouw verklaarde daarentegen meermaals dat zij wel degelijk door deze personen geslagen werd (DVZ vrouw, vragenlijst, vraag 3.5; CGVS vrouw, p. 5), hetgeen ze nadien beduidde als 'lichte duwen' of 'licht geweld'. Jullie wisten ten slotte niet door wie precies uw vrouw na haar terugkeer uit Oezbekistan benaderd en bedreigd werd (CGVS, p. 6; CGVS vrouw, p. 5). Daar ook deze elementen deel uitmaken van de kern van jullie asielrelaas kan redelijkerwijze van u en uw vrouw worden verwacht dat jullie hieromtrent gedetailleerde informatie konden verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas verder ondermijnd.

Voorts dient te worden opgemerkt dat het gedrag van uw vrouw niet te rijmen valt met jullie verklaarde vrees ten opzichte van uw land van herkomst. Zo dient te worden geoordeeld dat de periode tussen het

ontstaan van de problemen die uw vrouw er na haar terugkeer van Oezbekistan naar Kirgizië toe aanzetten jullie land van herkomst te verlaten om u te vervoegen en zich eveneens te beroepen op internationale bescherming, en haar vlucht uit jullie herkomstland, opvallend lang was. U verklaarde dat uw vrouw niet samen met u het land was ontvlucht eind mei 2010, omdat u zich in een moeilijke situatie bevond en zo snel mogelijk diende te vertrekken (CGVS, p. 5). Uw vrouw verklaarde dat zij net voor het uitbreken van het (grote) geweld in de regio Osj in de zomer van 2010 naar Oezbekistan vluchtte, waar zij en de kinderen een maand verbleven, waarna ze opnieuw naar jullie woonplaats in Kara-Suu terugkeerde nadat de Oezbeekse autoriteiten haar bevalen het land te verlaten. Sinds haar terugkeer uit Oezbekistan werd zij drie tot vier keer benaderd en bedreigd door onbekenden van Kirgizische origine die op zoek waren naar u, meer bepaald twee maanden na haar terugkeer uit Oezbekistan, een tweede en een derde keer in de loop van het jaar 2011, en een laatste keer een maand voor haar vlucht van Kirgizië naar België. Maar liefst twee jaar na haar terugkeer uit Oezbekistan, op 5 augustus 2012, reisde uw vrouw van Kirgizië naar België om zich vervolgens net als u te beroepen op internationale bescherming (CGVS vrouw, p. 4-6). Toen uw vrouw werd gevraagd waarom zij pas in augustus 2012 jullie land van herkomst is ontvlucht, gaf zij aan dat ze nog lange tijd op u had gewacht, omdat ze hoopte dat u zou terugkeren, maar dat ze besloot te vluchten toen jullie belagers ook naar jullie kinderen vroegen (CGVS vrouw, p. 5-6). Deze uitleg biedt echter geen verschoonbare verklaring voor haar laattijdig vertrek uit jullie herkomstland, te meer aangezien u en uw vrouw sinds uw vlucht steeds contact onderhielden, u sinds uw aankomst in België meteen een asielaanvraag indiende wat niet bepaald wijst op een wil om terug te keren naar uw herkomstland, en uw vrouw sinds haar terugkeer van Oezbekistan naar Kirgizië meerdere keren benaderd en bedreigd werd door uw belagers (CGVS, p. 5-6, 9; CGVS vrouw, p. 4-6). Van iemand die besluit zijn herkomstland te ontvluchten om zich elders te beroepen op internationale bescherming, uit vrees voor zijn leven, kan verwacht worden dat hij zo snel mogelijk zijn land jegens hetwelke hij een ernstige vrees koestert, probeert te verlaten. Het feit dat uw vrouw na de problemen die u ertoe hadden aangezet uw herkomstland te ontvluchten – toen zij niet in de mogelijkheid verkeerde om met u mee te reizen, waarna ze in de zomer van 2010 naar Oezbekistan vluchtte, doch een maand later gedwongen terugkeerde naar jullie woonplaats in Kara-Suu, waar ze vervolgens bedreigd werd door uw belagers – pas na twee jaar eveneens het land verliet om u te vervoegen en zich eveneens te beroepen op internationale bescherming, relativeert de ernst van jullie voorgehouden vrees voor vervolging ten aanzien van uw land van herkomst in ernstige mate, en tast bijgevolg de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas nog verder aan.

Verder kan er geen geloof gehecht worden aan de door u verklaarde clandestiene vluchtroute van Kirgizië naar België. U verklaarde dat u per bus van Kirgizië naar Moskou (Rusland) reisde waar u een chauffeur vond die u met een gewone personenwagen naar België vervoerde. U kon in het geheel niet aangeven welke landen u had doorkruist onderweg van Rusland naar België, hoewel u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) wel nog verklaarde via Litouwen te hebben gereisd. Bovendien gaf u op de DVZ aan dat u met twee verschillende wagens van Rusland naar België hebt gereisd, terwijl u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal aangaf met een en dezelfde wagen van Rusland naar België te hebben gereisd. Toen u werd geconfronteerd met uw eerdere verklaring op de DVZ, ontkende u deze, wat deze vastgestelde tegenstrijdigheid enkel onderschrijft. Verder wist u zowaar niet of u grensposten hebt gepasseerd onderweg van Rusland naar België. U verklaarde ook geen concrete afspraken te hebben gemaakt met de chauffeur die u van Rusland naar België vervoerde indien er onderweg iets mis zou lopen in geval van controle, aangezien u illegaal reisde. Ten slotte verklaarde u dat u onderweg van Rusland naar België niet persoonlijk gecontroleerd werd (CGVS, p. 9; DVZ, verklaring, vraag 33 en 34). Deze verklaringen zijn geenszins aannemelijk. Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden, zonder persoonlijk gecontroleerd te worden. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u zonder persoonlijke paspoortcontrole de EU zou zijn binnengekomen (CGVS, p. 9). Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit Kirgizië, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is het dan ook niet aannemelijk dat u geen gedetailleerde en coherente verklaringen kon afleggen over de organisatie en het traject van deze reis. Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het verder onwaarschijnlijk dat er geen concrete afspraken werden gemaakt over wat er zou moeten gebeuren in geval van controle onderweg. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Kirgizisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde dit te hebben verloren (CGVS, p. 8), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, en het tijdstip en de wijze waarop u uit uw

land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt uw algehele geloofwaardigheid verder onderuit gehaald.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij uw administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat de grootschalige interetnische clashes tussen Kirgiezen en Oezbeken in de steden Osj en Djalalabad in juni 2010, weinig gevolgen hebben gekend in de stad Kara-Suu (provincie Osj), waar u vandaan komt. Hoewel in het algemeen in Kirgizië een nationalistisch gevoel leeft, wat op individueel niveau kan uitmonden in daden van vervolging, zoals een vechtpartij tussen Kirgiezen en Oezbeken naar aanleiding van een discussie in het kader van een worstelcompetitie in een sportzaal van een school in Kara-Suu op 25 december 2011, heeft dit niet geleid, noch leidt dit actueel tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oezbeken in Kara-Suu. Daarom kunnen uw loutere Oezbeekse origine en herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u en uw vrouw in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw Kirgizische identiteitskaart, uw Belgisch rijbewijs, de geboorteakte van uw vrouw, de geboorteakte van jullie kinderen, het Oezbeekse internationale paspoort van uw vrouw, de Kirgizische internationale paspoorten van jullie kinderen en jullie huwelijksakte.), zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten louter informatie over de identiteit van u en uw gezin en jullie huwelijk, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Daar uit de verklaringen van uw vrouw, I. N. (...) (O.V. xxxxxxx), blijkt dat zij haar asielrelaas volledig baseert op dat van u (CGVS vrouw, p. 7), kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van haar asielaanvraag besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de echtgenote van eerste verzoekende partij, zijnde tweede verzoekende partij, verwijst integraal naar de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft, steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot. Navolgende motivering betreffende de persoonlijke toestand van tweede verzoekende partij wordt in de door haar bestreden beslissing als volgt weergegeven:

"Zij daarnaast opgemerkt dat u het Oezbeekse staatsburgerschap bezit. Welnu, u heeft evenmin aannemelijk kunnen maken dat in uw hoofde ten aanzien van Oezbekistan, waar u voor uw huwelijk in 2002 steeds hebt gewoond (CGVS, p. 2-3), een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat, noch zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming. U verklaarde dat u in 2002 louter naar aanleiding van uw huwelijk van Oezbekistan naar Kirgizië verhuisde en u voor uw verhuizing naar Kirgizië in 2002 geen problemen in Oezbekistan hebt gekend (CGVS, p. 3). U verklaarde echter dat toen u met uw kinderen van Kirgizië naar Oezbekistan vluchtte in de zomer van 2010, net voor het grote geweld tussen Kirgiezen en Oezbeken in Zuid-Kirgizië uitbrak, d.i. in juni 2010, u een maand later, d.i. in juni, juli of augustus 2010, gedwongen terugkeerde naar Kirgizië, omdat de Oezbeekse autoriteiten u niet toelieten in Oezbekistan te verblijven, omdat u getrouwd bent met een Kirgizisch staatsburger en uw kinderen het Kirgizische staatsburgerschap bezitten en zij oordeelden dat u omwille daarvan in Kirgizië diende te wonen (CGVS, p. 4). U legt echter geen enkel begin van bewijs voor waaruit blijkt dat de Oezbeekse autoriteiten u toen effectief het verblijf op hun grondgebied hebben ontzegd. Daarnaast verklaarde u in deze periode een aanvraag te hebben ingediend in Oezbekistan opdat uw kinderen eveneens het Oezbeekse staatsburgerschap konden verkrijgen, maar dat dit geweigerd werd (CGVS, p. 4). U legt echter evenmin enig begin van bewijs van deze aanvraag en weigeringsbeslissing neer. Bovendien wist u zowaar niet op grond waarvan hen het Oezbeeks staatsburgerschap werd geweigerd. U wist evenmin of er wetsbepalingen bestaan op grond waarvan de Oezbeekse autoriteiten u naar aanleiding van uw huwelijk met een Kirgizisch staatsburger

en het feit dat uw kinderen het Kirgizische staatsburgerschap bezitten, de toegang tot hun grondgebied konden ontzeggen (CGVS, p. 4). Hoe dan ook blijkt uit de gegevens vervat in uw Oezbeeks paspoort dat diezelfde autoriteiten die u het verblijf op hun grondgebied zouden hebben ontzegd – waarna u een maand na uw aankomst in het land, d.i. in juni, juli of augustus 2010, gedwongen terugkeerde naar Kirgizië – u op 11 oktober 2010 wel nog een paspoort, hèt identiteitsdocument van een Oezbeeks staatsburger bij uitstek, hebben uitgereikt. Het is weinig aannemelijk dat diezelfde autoriteiten die u de toegang tot hun grondgebied hebben ontzegd u kort na uw gedwongen terugkeer naar Kirgizië opnieuw toegang verlenen om het land binnen te komen en bovendien uw staatsburgerschap nog eens bevestigen. Meer nog, blijkt uit dit paspoort dat u in de loop van het jaar 2012 nog meerdere keren Oezbekistan legaal bent binnengekomen en de Oezbeekse autoriteiten u een exit visa hebben uitgereikt, met registratie van uw kinderen, waarmee zij u de toestemming verleenden overal ter wereld te reizen. Gelet op bovenstaande elementen maakt u bijgevolg geenszins aannemelijk dat u zich niet probleemloos in Oezbekistan zou kunnen vestigen.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.”

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekende partijen roepen in een enig middel de schending in van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 15, sub c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van deze richtlijn, van de artikelen 2 en 3 EVRM, van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 49/3 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de rechten van verdediging en van de zorgvuldigheidsverplichting. Tevens menen zij dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

3.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partijen niet aanvoeren op welke manier de artikelen 48/2 en 49/3 van de vreemdelingenwet zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde wetsbepalingen. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

3.2.2. De Raad wijst erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele, maar een administratieve procedure betreft. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

3.2.3.1. Verzoekende partijen werpen op dat de Raad bescherming dient te bieden in volheid van rechtsmacht. Verzoekende partijen vestigen vervolgens de aandacht op het belang van artikel 2 en 3 EVRM en op het feit dat de bescherming die geboden wordt door artikel 3 EVRM ruimer is dan deze die geboden wordt door artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Verzoekende partijen staven hun betoog aan de hand van twee arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

3.2.3.2. De Raad stelt dat uit rechtspraak van het Grondwettelijk Hof (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008) blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtzoekende aldus niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd. Waar uit het betoog zou kunnen afgeleid worden dat een schending van artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 voorligt, wijst de Raad erop dat dit artikel niet dienstig kan worden ingeroepen tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661).

Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, benadrukt de Raad dat deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

3.2.4. Waar verzoekende partijen zich beroepen op de schending van de artikelen 2 (e) en 15 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde artikelen bij de wet van 15 september 2006 werden omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 84 en volgende). De schending van voormelde artikelen van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen. Betreffende de door verzoekende partijen ingeroepen interpretatie van deze artikelen, met name dat de asielzoeker niet dient aan te tonen dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, maar dat bij wijze van uitzondering een dergelijke bedreiging wordt geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op bedreiging zou lopen, verwijst de Raad naar wat verder wordt gesteld bij de bespreking van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2.5. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn gegrond zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.7.1. Verzoekende partijen opperen dat de bestreden beslissingen een schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsverplichting inhouden en een manifeste beoordelingsfout begaan, nu deze stellen dat hun asielaanvraag ongegrond is omdat hun relaas geen verband zou houden met de criteria van het vluchtelingenverdrag, dit zonder afdoende motivering en zonder voldoende inhoudelijke toetsing van hun vrees voor vervolging.

3.2.7.2. De Raad merkt op dat nergens in de bestreden beslissingen wordt aangehaald dat de door verzoekende partijen aangehaalde problemen geen verband zouden houden met de criteria van de vluchtelingenconventie, doch dat er om verschillende redenen geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoekende partijen beweren te hebben gehad. Aangaand argument mist dan ook feitelijke grondslag. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat verwerende partij hun aangegeven vrees voor vervolging heeft afgewezen zonder afdoende motivering en zonder voldoende inhoudelijke toetsing, wijst de Raad verzoekende partijen erop dat uit de inhoud van de bestreden beslissingen echter duidelijk blijkt dat verwerende partij alle door verzoekende partijen aangereikte problemen en elementen heeft onderzocht en dat zij op afdoende wijze heeft gemotiveerd waarom hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend (zie in dit verband ook punt 3.2.15.). De door verzoekende partijen aangehaalde kritiek kan dan ook niet door de Raad worden bijgetreden.

3.2.8.1. Verzoekende partijen stellen dat zij ervan overtuigd zijn dat hun leven in gevaar is in hun land van herkomst. Zij spreken niet alleen vanuit hun uitgebreide persoonlijke ervaring. Ook uit de hedendaagse situatie blijkt dat er in hun land van herkomst nog steeds ernstige misbruiken bestaan. Verzoekende partijen zijn de mening toegedaan dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de geïnduceerde vrees die zij koesteren voor hun leven.

3.2.8.2. Betreft het argument dat verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met de door hen voorgehouden vrees voor vervolging, verwijst de Raad naar de uiteenzetting in punt 3.2.7.2.. Verder duidt de Raad erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Immers dient de asielzoeker op een voldoende concrete manier aan te tonen dat hij het slachtoffer is of kan worden van een persoonlijke en systematische vervolging, dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De loutere niet gestaafde verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst en het benadrukken dat hun leven er wel degelijk in gevaar is, is daartoe niet voldoende.

3.2.9.1. Inzake de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekende partijen, merken verzoekende partijen het volgende op.

Verzoekende partijen wijzen er in hun verzoekschrift op dat eerste verzoekende partij drie maal werd toegetakeld. Een eerste keer in het jaar 2010, een tweede keer waarna zij naar huis kwam, waar haar echtgenote, kinderen en haar ouders aanwezig waren, zij vervolgens drie à vier dagen thuisbleef en door haar echtgenote verzorgd werd en daarna haar huis verliet om zich schuil te houden, en een derde keer waarbij zij bij haar thuiskomst zag dat haar huis in brand stond en dat haar echtgenote en kinderen op straat stonden. Het was dan ook niet bij de thuiskomst van eerste verzoekende partij na een tweede keer te zijn toegetakeld dat hun huis in brand stond, maar bij haar thuiskomst na de derde toetaking. Voorts stellen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij niet wist wie er bij de brand van haar huis aanwezig was. Tweede verzoekende partij deelde later aan eerste verzoekende partij mee dat bij het begin van de brand iedereen aanwezig was, maar dat ze zijn weggerend nadat de brand was uitgeblust.

Daarnaast stellen verzoekende partijen dat, daar waar tweede verzoekende partij verklaarde dat het huis overdag aan het branden was, zij hiermee bedoelde dat het tussen 13u00 en 17u00 was en verduidelijken zij dat tweede verzoekende partij geen concreet antwoord kon geven wegens PTSS.

Verder merken verzoekende partijen op dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zij twee huizen en een winkel in brand zag staan toen zij thuiskwam.

Ten slotte merken verzoekende partijen nog op dat de vastgestelde incoherenties te wijten zijn aan het feit dat zij last hebben van PTSS.

3.2.9.2. De Raad stelt vooreerst vast dat nergens in de bestreden beslissingen staat vermeld dat het na de tweede keer te zijn toegetakeld was dat eerste verzoekende partij bij haar thuiskomst zag dat haar huis in brand stond. In de bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij

worden de feiten uiteengezet zoals ook verzoekende partijen ze omschrijven in hun verzoekschrift: *"In mei 2010 werd u ook een drietal keer ernstig fysiek toegetakeld door u onbekende personen van Kirgizische origine. De laatste keer, toen u goederen vervoerde van Osj naar Kara-Suu, werd u onderweg door drie Kirgiezen tegengehouden en uit uw wagen gesleurd, waarna ze u ernstig toetakelden en uw wagen afnamen. U kon ontsnappen en nam een taxi naar huis. Toen u bij u thuis aankwam zag u uw vrouw en kinderen op straat staan en de bovenkant van uw huis in brand staan."*. Ook in de motivering van de bestreden beslissing staat correct vermeld dat het bij haar thuiskomst na haar laatste (en dus derde) toetakeling was dat het huis van verzoekende partijen in brand stond: *"Zo verklaarde u dat toen u in mei 2010 een laatste keer door u onbekenden van Kirgizische origine fysiek werd toegetakeld, toen u van uw belagers wist te ontsnappen en een taxi nam naar huis, u bij aankomst in de namiddag bij u thuis zag dat uw vrouw en kinderen op straat stonden en de bovenkant van uw huis in brand stond, waarna u uw vrouw aanraadde naar Oezbekistan te vluchten en u zelf besloot naar Europa te vluchten, en waarna u zich nog twee tot drie dagen schuilhield op straat (CGVS, p. 10-13)."*. De opmerking van verzoekende partijen dat het niet bij de thuiskomst van eerste verzoekende partij nadat zij voor een tweede keer was toegetakeld, was dat hun huis in brand stond, maar bij haar thuiskomst na de derde toetakeling, houdt dan ook geen steek en is geenszins van aard de vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden te weerleggen.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekende partijen een totaal verschillende uiteenzetting doen van de feiten zoals die zich zouden hebben voorgedaan op het ogenblik van de brand. Eerste verzoekende partij verklaart dat zij bij haar thuiskomst, in de namiddag, zag dat haar huis in brand stond en dat haar vrouw en kinderen buiten stonden. Haar ouders waren niet thuis, hetgeen zij uitdrukkelijk van haar vrouw vernomen zou hebben. Volgens eerste verzoekende partij stonden 3 à 4 woningen en een paar winkels eveneens in brand en waren haar broers reeds gevlucht (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS man d.d. 05/09/2013, p. 12-13). Tweede verzoekende partij verklaarde daarentegen dat haar man reeds thuis was gekomen de dag voor de brand, dat zij hem nog had verzorgd en dat ze daarna samen gingen slapen. De brand was 's nachts ontstaan en iedereen was naar buiten gegaan om het vuur te doven. Ook de ouders en de broers van haar man waren op dat moment thuis en hielpen bij het blussen (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS vrouw d.d. 05/09/2013, p. 8-9). De opmerkingen van verzoekende partijen aangaande hun verklaringen hieromtrent, zijn allesbehalve van aard de vele tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen op te heffen. De uitleg van verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij niet wist wie er bij de brand van haar huis aanwezig was en dat tweede verzoekende partij pas later aan eerste verzoekende partij meedeelde dat bij het begin van de brand iedereen aanwezig was, maar dat ze zijn weggerend nadat de brand was uitgeblust, is vooreerst geenszins overtuigend. Indien haar ouders en haar broers pas zijn weggerend nadat de brand was uitgeblust, ziet de Raad immers niet in waarom eerste verzoekende partij haar ouders en haar broers niet zou hebben gezien wanneer zij aankwam bij haar huis dat in brand stond. Daar waar verzoekende partijen aangeven dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor verklaarde dat zij twee huizen en een winkel in brand zag staan toen zij thuiskwam, merkt de Raad op dat de verwijzing naar de verklaring van een van de verzoekende partijen niet van aard is om de tegenstrijdigheid tussen enerzijds de verklaring van eerste verzoekende partij dat er 3 à 4 woningen en een paar winkels eveneens in brand stonden toen haar eigen woning in brand stond, en anderzijds de verklaring van tweede verzoekende partij dat toen enkel hun woning in brand stond, maar dat later, toen de oorlog uitbrak, er vele brandstichtingen waren, te weerleggen. Hier anders over oordelen zou ertoe leiden dat elke opeenvolging van gehoren, teneinde een precieze inschatting te kunnen maken van de ernst van de aangehaalde vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig zou maken.

Verder ziet de Raad niet in hoe de opmerking dat daar waar tweede verzoekende partij verklaarde dat het huis overdag aan het branden was, zij hiermee bedoelde dat het tussen 13u00 en 17u00 was, van aard is de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekende partijen te weerleggen. Immers verklaart tweede verzoekende partij tijdens haar gehoor herhaaldelijk dat de brand 's nachts ontstond (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS vrouw d.d. 05/09/2013, p. 8). Het is pas bij de confrontatie met de tegenstrijdige verklaringen van haar man dat tweede verzoekende partij stelt dat het *"Kan zijn dat het dus aangestoken werd in de namiddag (...) Dus dat iemand de brand heeft aangestoken in de namiddag, maar het tot volledige ontwikkeling is gekomen 's nachts"*. Dat zij hiermee bedoelde 'tussen 13u00 en 17u00', werpt geenszins een ander licht op de zaak. Verzoekende partijen verklaren op geen enkele manier het feit dat eerste verzoekende partij stelt dat haar huis in brand stond bij haar thuiskomst en dat haar vrouw en kinderen buitenstonden, terwijl tweede verzoekende partij stelt dat haar man thuisgekomen was de dag voor de brand, dat zij samen zijn gaan slapen en dat de brand 's nachts uitbrak, waarna zij naar buiten zijn gegaan om het vuur te doven. Deze totaal verschillende uiteenzetting van de feiten doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partijen, en kan niet verklaard worden door het feit dat verzoekende partijen last

zouden hebben van PTSS. Door verzoekende partijen werd immers gedurende de hele procedure geen enkel medisch attest neergelegd waaruit blijkt dat zij psychische stoornissen zouden hebben en dat hun cognitief geheugen dermate zou zijn aangetast waardoor zij niet in staat zouden zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen (RvS 26 mei 2004, nr. 131.793).

3.2.10.1. De door verwerende partij vastgestelde vaagheden in de verklaringen van verzoekende partijen, wijten verzoekende partijen wederom aan hun PTSS. Wegens herhaaldelijke stressstoornissen en angstaanvallen was het moeilijk om zich te concentreren op de datums van het asielrelaas.

3.2.10.2. Bovenstaand verweer is niet van aard om de vastgestelde vaagheden in een ander daglicht te stellen. De Raad wijst er immers wederom op dat door verzoekende partijen gedurende de hele procedure geen enkel medisch attest neergelegd werd waaruit blijkt dat zij psychische stoornissen zouden hebben en dat hun cognitief geheugen zou zijn aangetast (RvS 26 mei 2004, nr. 131.793).

3.2.11.1. Omtrent de opmerking van verwerende partij dat het gedrag van tweede verzoekende partij niet te rijmen valt met de door verzoekende partijen verklaarde vrees ten opzichte van het land van herkomst van eerste verzoekende partij, stellen verzoekende partijen dat tweede verzoekende partij pas later naar België kwam omdat zij haar reis moeilijk kon organiseren en omdat ze hoopte dat de situatie in Kirgizië zou stabiliseren.

3.2.11.2. De Raad is evenwel van oordeel dat deze redenen geenszins voldoende zijn om haar risicovolle houding ten opzichte van haar vrees te verklaren. Van een persoon die besluit zijn herkomstland te ontvluchten om zich elders te beroepen op internationale bescherming, uit vrees voor zijn leven, kan verwacht worden dat hij zo snel mogelijk zijn land jegens hetwelke hij een ernstige vrees koestert, probeert te verlaten. De vaststelling dat tweede verzoekende partij na de problemen die eerste verzoekende partij er reeds toe hadden aangezet haar land van herkomst te ontvluchten, pas na twee jaar eveneens het land verliet, en dit terwijl zij sinds haar terugkeer van Oezbekistan naar Kirgizië nog meerdere keren benaderd en bedreigd werd door onbekenden van Kirgizische origine die op zoek waren naar eerste verzoekende partij, relativeert de ernst van de door verzoekende partijen voorgehouden vrees voor vervolging in ernstige mate en tast de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partijen verder aan.

3.2.12.1. Waar verwerende partij motiveert dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door eerste verzoekende partij verklaarde clandestiene vluchtroute van Kirgizië naar België, stellen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij gebruik maakte van twee transportmiddelen bij haar reis naar België, namelijk een bus en een wagen. Vanuit Kirgizië ging zij per bus naar Moskou, waar zij overstapte in een wagen en verder reisde naar België. Verzoekende partijen merken daarnaast nog op dat eerste verzoekende partij moeilijk iets kon onthouden van haar reisweg, omdat zij 's nachts reisde.

3.2.12.2. De Raad stelt vooreerst vast dat eerste verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangegeven dat zij per bus reisde van Kirgizië naar Moskou, vervolgens de auto nam van Moskou naar Litouwen en ten slotte met een andere auto van Litouwen naar België is gereisd (administratief dossier, stuk 20, verklaring, vraag 33). Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verklaart eerste verzoekende partij evenwel uitdrukkelijk dat zij rechtstreeks van Moskou naar België is gereisd met één wagen (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS man d.d. 05/09/2013, p. 9). Verzoekende partijen kunnen niet zonder meer verwijzen naar één versie van de verklaringen van eerste verzoekende partij teneinde de tegenstrijdigheid in haar verklaringen te weerleggen. Daar anders over oordelen zou ertoe leiden dat elke opeenvolging van gehoren, teneinde een precieze inschatting te kunnen maken van de ernst van de aangehaalde vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig zou worden. De vastgestelde tegenstrijdigheid blijft dan ook onverminderd overeind.

Verder is de Raad van oordeel dat van een persoon die uit ernstige vrees voor vervolging zijn land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar de Europese Unie, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij alert is omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles. Het is dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van eerste verzoekende partij dat zij geen nadere verklaringen wist af te leggen omtrent de afgelegde reisweg. Evenwel is het algemeen geweten dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Het risico voor zowel eerste verzoekende partij als de smokkelaar op ontdekking is dan ook zeer reëel. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat eerste verzoekende

partij niet op de hoogte zou zijn van de wijze waarop zij kon reizen. Het gegeven dat eerste verzoekende partij 's nachts reisde, doet hieraan geen enkele afbreuk.

3.2.13. Uit het geheel van het voorgaande dient te worden besloten dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

3.2.14. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat de bestreden beslissingen niet op afdoende wijze motiveren waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend en zich louter beperken tot een "algemene stijlformule", stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusies voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zouden zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen wensen dienaangaande op te merken dat uit de rechtspraak van het Hof voor Justitie blijkt dat, opdat er sprake is van een ernstige en individuele dreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, het niet noodzakelijk is dat deze persoon aantoonde dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden en dat dergelijke bedreiging bij wijze van uitzondering wordt geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen. Verzoekende partijen stellen verder dat uit het dossier duidelijk blijkt dat hun rechten in hun land van herkomst niet gevrijwaard zijn en zij verwijzen tenslotte nog naar "*recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen*". Verzoekende partijen tonen middels voormeld betoog evenwel niet aan dat er heden in hun land van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert. Evenmin brengen verzoekende partijen andersluidende informatie bij waaruit zou blijken dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt betreffende de toestand van de Oezbeken in de stad Kara-Suu onjuist of niet meer actueel zou zijn.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.15. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 22, 23 en 24) en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 5 september 2013 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Oezbeeks en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.2.16. Uit wat vooraf gaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

3.2.17. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT